

Arrest

nr. 196 644 van 14 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LYDAKIS
Place Saint-Paul 7/B
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2017 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. P. LYDAKIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst, genomen in het kader van zijn tweede asielaanvraag. Verzoekers eerste asielaanvraag werd op 13 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met de afgifte van een bijlage 26 quater (Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten) omdat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag, maar dit de Duitse autoriteiten toekwam.

2. Er dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoeker.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat de problemen waarvan verzoeker en verschillende van zijn familieleden in het verleden het slachtoffer werden (zijn ondervraging waarbij 1 keer geweld werd gebruikt door de politie, zijn vader die gedwongen werd voor de Albanen te werken en werd geslagen, zijn broer die zou meegenomen worden, zijn oom die werd meegenomen en geslagen en zijn ooms die vermoord werden) alle dateren van de periode 1991-1998. De toenmalige veiligheidssituatie van het vooroorlogse Kosovo kan evenwel geenszins vergeleken worden met de huidige (meer dan 20 jaar later) veiligheidssituatie anno 2017, aldus de commissaris-generaal die dienaangaande verwijst naar informatie waarover hij beschikt en waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. De commissaris-generaal stelt aan de hand van zijn informatie dat uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn, dat de veiligheidssituatie als overwegend stabiel en kalm wordt omschreven, dat er in het algemeen geen veiligheidsrisico's voor RAE bestaan om terug te keren naar Kosovo, en dat het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen niet betekent dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk, aldus de commissaris-generaal, dat er niet meer kan gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo, en dat het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen geenszins afdoende wordt ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Verder wordt, rekening houdende met verzoekers vrees bij een terugkeer vermoord te worden, zijn bewering in 2011 door enkele Albanen in Duitsland geslagen te zijn geweest en zijn vrees dat zijn huizen zouden ingenomen worden, benadrukt dat uit informatie aanwezig op het Commissariaatgeneraal blijkt dat in Kosovo maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. De commissaris-generaal stelt, op basis en in het licht van de informatie waarover hij beschikt, dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen,

ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt dan ook, zo luidt de beslissing, dat verzoeker bij eventuele problemen geen beroep zou kunnen doen op de hulp van en bescherming door de Kosovaarse autoriteiten. Voorts wordt in de beslissing opgemerkt dat de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal aantoonde dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, doch dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben, zo wordt opgemerkt, niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, aldus de commissaris-generaal die hieraan toevoegt dat geenszins zonder meer kan afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er, zo luidt de beslissing vervolgens, ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van enkele van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker kritiek uit op het feit dat Kosovo in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijkt voor te houden dat Kosovo niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift herhaaldelijk kritiek uit op de informatie van het Commissariaat-generaal, bijvoorbeeld waar hij o.a. oppert dat het gaat om "zuiver algemene en kort en bondige en weinig gedetailleerde informaties en verwijzend naar bijzonder oude informaties", mist zijn kritiek feitelijke grondslag en ernst. Immers, in weerwil van verzoekers algemene verzuchtingen betreft het geen algemene, korte en bondige en gedateerde informatie, doch is de objectieve informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier waarop de bestreden beslissing mede stoelt actueel, gedetailleerd en zeer uitgebreid gedocumenteerd (Administratief dossier '11/20397Z', stuk 22 'Map met landeninformatie', 1) "COI Focus Kosovo Alg. situatie" d.d. 12 januari 2017, 2) "Norwegian Embassy in Prishtina Facebook page "Visiting free legal aid offices in Kosovo", 3) Balkaninsight.com "Kosovo Police charged with..." d.d. 13 december 2013, 4) Reuters: "Kosovo arrests 59 officers in ..." d.d. 19 december 2016, 5) www.keen-ks.net "Towards a new policy 2016-2020" van mei 2016, 6) radcenter.org "Roma and Ashkalia Documentation Centre", en 7) vorae.org "Voice of Roma, Ashkali and Egyptians").

Een verwijzing naar algemene informatie, zoals verzoeker in casu naar de deels als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en deels gedateerde en zodoende weinig actuele informatie (de rapporten "Situation des Roms au Kosovo: expertise de l'analyse pays de l'OSAR" en "Kosovo: soins de santé: Papier thématique de l'analyse-pays de l'OSAR" van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (OSAR) van respectievelijk 26 april 2006 en 6 maart 2017, uittreksels uit het ter zake niet relevante jaarrapport 2016-

2017 van Amnesty International over Servië, en daarnaast het artikel "Kosovo: Les Roms renvoyés vers ce pays par divers gouvernements européens sont confrontés à la détresse à leur retour" d.d. 28 oktober 2010) omtrent o.a. de situatie van de Roma, gezondheidszorg en het gebrekkig functioneren van het politieel en justitieel apparaat in Kosovo, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal opgenomen in het administratief dossier, waaruit onder meer blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, niet in een ander daglicht te stellen. Zo de informatie van verzoeker al betrekking heeft op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo en in zoverre (dan nog) actueel, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Bovendien ontvluchtte verzoeker Kosovo reeds in 1998, oftewel bijna 20 jaar geleden, zonder ooit nog te zijn teruggekeerd, zodat zijn huidige betoog omtrent "(...) de afwezigheid van doeltreffende bescherming van de kosovaarse politie (...)" niet op concrete, eigen, laat staan recente persoonlijke ervaringen berust. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker toont, door louter naar algemene informatie te verwijzen, niet in concreto aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem met betrekking tot zijn (eventuele) problemen (in de toekomst) geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen verlenen.

Betreffende verzoekers verwijzing naar een bepaald arrest van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 september 2017, voert verzoekende partij aan dat haar partner omwille van haar medische situatie in 2017 een aanvraag 9ter heeft ingediend, maar dat deze aanvraag op 20 november 2017 werd afgewezen. Verzoekende partij stelt dat zij alle documenten heeft ingediend die betrekking hebben op de ziekte van haar partner enerzijds en anderzijds op de discriminatie van de Roma in Kosovo. Zij licht toe dat de discriminatie zeer groot is en dat zij als Roma niet kan profiteren van medische verzorging en ook geen beroep kan doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het op algemene wijze verwijzen naar de medische situatie van haar partner, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift aangehaalde grieven en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en daadwerkelijke en concrete opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 27 september 2017 opgenomen grond.

Zo herhaalt verzoekende partij zeer algemeen dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten, doch ze gaat niet in op en ontkracht, noch weerlegt alzo geenszins de grond in de beschikking waar dienaangaande wordt vastgesteld: *“De door verzoeker bijgebrachte informatie vermag de objectieve informatie van de commissaris-generaal opgenomen in het administratief dossier, waaruit onder meer blijkt dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, niet in een ander daglicht te stellen. Zo de informatie van verzoeker al betrekking heeft op de beschermingsmogelijkheden in Kosovo en in zoverre (dan nog) actueel, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn en dat de autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Bovendien ontvluchtte verzoeker Kosovo reeds in 1998, oftewel bijna 20 jaar geleden, zonder ooit nog te zijn teruggekeerd, zodat zijn huidig betoog omtrent “(...) de afwezigheid van doeltreffende bescherming van de kosovaarse politie (...)” niet op concrete, eigen, laat staan recente persoonlijke ervaringen berust. Uit niets blijkt derhalve en verzoeker toont, door louter naar algemene informatie te verwijzen, niet in concreto aan dat de Kosovaarse autoriteiten hem met betrekking tot zijn (eventuele) problemen (in de toekomst) geen hulp en/of bescherming zouden kunnen of willen verlenen.”*

Waar verzoekende partij op algemene wijze laat gelden dat zij als Roma niet kan profiteren van medische verzorging in Kosovo, herhaalt en benadrukt de Raad dat verzoekende partij Kosovo reeds in 1998, oftewel bijna 20 jaar geleden ontvluchtte, zonder ooit nog te zijn teruggekeerd, zodat haar verklaringen omtrent het beweerd gebrek aan medische verzorging voor Roma in Kosovo, net als haar blote beweringen inzake het vermeende gebrek aan nationale beschermingsmogelijkheden, niet op concrete, eigen, laat staan recente persoonlijke ervaringen berusten. Deze blote beweringen missen derhalve grondslag en ernst en stoken bovendien geenszins met de informatie hieromtrent van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier, welke door verzoekende partij niet wordt ontkracht of weerlegd.

Met betrekking tot de medische situatie van de partner van verzoekende partij wijst de Raad erop dat men zich voor de beoordeling van haar medische situatie dient te richten tot de hiertoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen klaarblijkelijk is gebeurd, doch blijkens de verklaringen van verzoekende partij zonder succes.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot de algemene opmerking dat zij alle documenten heeft ingediend die betrekking hebben op de ziekte van haar partner enerzijds en anderzijds op de discriminatie van de Roma in Kosovo, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 september 2017 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS